

❧ Kapitola první ❧

Prší. Dvanáctiletá Lucka Stillwater-Smithová sedí na svém oblíbeném místě u okna v druhém patře domu na náměstí Terrier Square a píše dopis nejlepší kamarádce. V červenci se její milovaná Alice Jonesová odstěhovala do Ameriky. A teď už je listopad. Alice Luce chybí každý den a každou minutu, ale tyhle deštivé, uplakané soboty jsou nejhorší. Každý den si nejméně desetkrát esemeskovaly a každé úterý si večer volaly. Když Alice odjížděla, přísahaly si, že si budou každou sobotu psát dopisy, a to také dodržely.

*Milá Alice,
moc se mi po tobě stýská. Jako fakt moc. Od
začátku listopadu v Londýně jen prší, jsem pořád*

děsně promočená. Všichni ze školy tě zdraví – a paní knihovnice Cheeksová se na tebe tenhle týden ptala. Nafoukaná Sandra Whiteová se ptala na tvou adresu v New Yorku. No chápeš to? Řekla jsem jí, že jsem ji ztratila. LOL! Napíšu ti, jestli se tu stane něco zajímavého: Ne, to ne! To už bych ti víckrát nemohla napsat! Dnes si dám banánovo-jahodový šejk – na počest tvých oblíbených barev – žluté a růžové. Moje nejoblíbenější barva je pořád fialová – jen abys věděla. Doktoři jen pracují, jako vždycky. Jestli je ještě někdy uvidím naživo, určitě tě budou pozdravovat. Ha, ha, ha! Líbil se ti ten svítící náramek, co jsem ti minulý týden poslala? Já myslím, že je super – stejně jako ty. A přímo zbožňuju tu fialovou čelenku, cos mi vyrobila. Fakt! Vůbec v ní nevypadám hloupě, jak jsem se bála!

*Jsi fakt nejlepší kámoška ze všech,
Lucka Stillwater-Smithová*

Lucka odložila fialový gelový fix a zadívala se z okna na druhou stranu ulice. Malá

čajovna naproti byla zavřená a hodná sousedka, paní Glousterová, kterou potkávala v parku se psem Poppinsem, nikde. Okna dvě stě let starého domu, kde Lucka seděla, se otřásla pod nápořem ostrého listopadového větru. „Možná se po Alici stýská i duchům,“ řekla Lucka nahlas a zvědavě se od okna otočila do místnosti. Se zatajeným dechem čekala odpověď, ale nic. „Tady se nikdy nestane nic zajímavého,“ povzdechla si Lucka a cítila se najednou smutně a sama. Časy, kdy s Alicí pletly gumičkové náramky, jí chyběly tolik, až se jí smutkem sevřel žaludek. Otočila se zpátky k oknu.

Doktoři byli Lucčini rodiče. Její tatínek se jmenoval Stillwater a maminka Smithová. Lucčina maminka se starala o děti nemocné rakovinou a tatínek se pokoušel léčit celou sadu strašlivě znějících nemocí s divnými jmény. Doktoři byli velmi, velmi, VELMI zaneprázdnění. Z domu na náměstí odcházeli společně brzy ráno, ještě před východem slunce, a domů se

vraceli, až když už byla Lucka v posteli, a to i o víkendech! Doktoři s dcerou komunikovali pomocí vzkazů: nechávali jí malé barevné papírky se vzkazy v kuchyni, na zubním kartáčku nebo na lahvi s mlékem v lednici. Bylo to od nich milé a mysleli to dobře, ale Lucka už vzkazů měla dost. Chyběl jí společný čas s rodiči. Všechny roztomilé vzkazy by nejraději vyměnila za jednu klidnou neděli, kdy by byli všichni pohromadě.

Už léta na Lucku dohlížela slečna Abigail Sandersová. Abigail měla bílé vlasy, bystrá očka, velké měkké paže, voněla jako čerstvě upečený koláč a smála se jak vánoční rolničky. Lucka už dávno nepotřebovala chůvu, ale byla ráda, že je Abigail s ní – měla ji ráda víc než čokoládu a letní prázdniny dohromady.

Krom toho, že dělala Abigail společnost Lucce, měla na starosti také chod domácnosti Stillwater-Smithových. Aby bylo dost sušenek, nekonečné zásoby zeleného čaje, banánů, jahod, školních potřeb a duhových gumiček

pro Lucku, aby fungovala Wi-Fi a pneumatiky kol byly dobře nahuštěné, aby měli zásoby vody a čisté sportovní oblečení – protože pan Stillwater chodil každé úterý a čtvrtek běhat a paní Smithová zase v pondělí a středu na hot-jógu. Abigail s Luckou rády odpoledne po škole vysedávaly v kuchyni, jedly sušenky nebo hroznové víno a četly si. Nedokázaly pochopit neskutečnou disciplínu rodičů, ale také jim to často přišlo jako pěkná nuda. Nikdy se nic nezměnilo!

Tak jako maminka milovala hot-jógu a práci v nemocnici, milovala Lucka vyrábění krásných věcí. Než se Alice odstěhovala, vyrobila jí Lucka koláž. Vytiskla obrázky, míst a věcí, jež má Alice nejraději, které vyfotografovala, nebo našla na internetu: pejska Poppinse, Lucku, kuchyňský stůl u Stillwater-Smithových. Pak udělala modré pozadí, jež představovalo oceán. Když pozadí zaschlo, z obrázků sestavila koláž – jako most mezi Londýnem a New Yorkem. Abigail to pak celé nechala

zarámovat v obchodě na High Street. Když Alice obraz dostala, rozplakala se. Pár dní nato nechala maminka Luce v tašce vzkaz podepsaný mnoha pusinkami a srdíčky, a prosila Lucku, jestli by mohla tak hezké obrázky vyrobit i do nemocničních pokojů jejích dětských pacientů. Místo toho Lucku napadlo, že by jim mohla vyrobit speciální dvojité náramky z gumiček. Maminka byla nadšená.

Možná, že to je ta věc, kterou bude dělat po zbytek tohotole deštivého odpoledne! Abigail s maminkou vždycky říkávaly, že to nejlepší, co můžeš udělat, když je ti smutno, je udělat něco milého pro někoho jiného. Předtím než začala, podívala se Lucka ještě jednou z okna, aby si ověřila, že stále prší, a vtom to spatřila!

Na prahu domu, u dveří, jen tak tak, aby si ho mohla všimnout z okna, zahlédla Lucka velký balíček, složitě zabalený a omotaný zeleným provázkem a šedou lepicí páskou. Ležel tam, na prahu domu, v dešti. Lucka vykřikla radostí, svázala si vlasy do culíku, vyskočila

z křesla a letěla dolů po schodech ke vchodovým dveřím. Jistě je to překvapení od Alice z Ameriky. Co jiného by to bylo?

„Co se to tu děje?“ zavolala Abigail z kuchyně. „Nedupej tolik, Lucko. Nebo mi spadne koláč a zhořkne čaj.“

„Hned ti to vysvětlím, Abigail!“ zasmála se Lucka a vyklouzla halou ke vchodovým dveřím.

Balíček před dveřmi byl obrovský – víc jak 50 centimetrů vysoký a široký, zabalený v hnědém balicím papíru, nad nímž se jakoby vznášelo jemně fialové světlo. Lucce přešel mráz po zádech. Měla zvláštní pocit, že uvnitř je nepochybně něco moc důležitého, krásného a pro ni. Sehnula se k balíčku, aby ho oběma rukama zdvihla. V tu chvíli se kolem balíčku obtočil silný, mokrá poryv větru a Lucka s balíčkem vklopýtala do haly. Vchodové dveře se zabouchly a Lucka zírala na adresní štítek. Nějakým zázrakem nebyl balíček ani trochu mokrá.

Písmena na adresním štítku byla ručně napsaná, krásná, ozdobná a blýskala se celou škálou barev duhy. Lucka se podívala pořádně. Zamrkala. Jak je to možné?! Balíček nebyl pro ni! To byl velký šok, ostrý a bolestivý, jako když vás někdo prudce zatahá za culík. Na štítku stálo:

Slečna Sally Ratchford-Jonesová III.

163 a půl, náměstí Terrier Square

Londýn

Anglie

Svět

NESMÍRNĚ KŘEHKÉ

Lucka a doktoři bydleli v čísle popisném 163 na náměstí Terrier Square, a ne na 163 a půl Terrier Square! V čísle popisném nemůže být PŮL. To ví každé malé dítě!

Najednou Lucku přepadl smutek – kdyby Alice ještě bydlela v sousedství, oblékla by

si fialovou pláštěnku, popadla žlutý deštník a krabici a běžela by za ní celou věc probrat. Společně by pak děvčata přišla na to, co mohou dál podniknout, a rozhodla by se, co bude úplně nejlepší. Vymyslela by podrobný plán – včetně toho, co si vzít na sebe a komu tajemství prozradit a komu ne, pak by si spolu dala odpolední koláč do deštivého dne a čaj. Ale Alice už tu nebydlela. Lucčin telefon byl vybitý a nabíječka ležela nahoře v druhém patře. Doktoři „kupodivu“ nebyli doma a Abigail měla práci v kuchyni. Balíček, který tu měla Lucka před sebou na mramorové podlaze, byl určitě pro ni – cítila to v kostech – ale adresa byla vypsána na někoho jiného.

Lucka zavřela oči a představila si milý, rozhodný obličej Alice. Úplně ji slyšela, jak by na jejím místě řekla: „Věř svým instinktům, Lucko. Co tě znám, nikdy tě instinkt nezklamal.“ Lucka měla dál zavřené oči a začala odpočítat od padesáti k nule. To ji jako malou naučila Abigail: „Pokud máš skvělý nápad,

ale nejsi si jistá, jestli je to ten nejlepší nápad na světě, nejlepší, co můžeš udělat, je rozptýlit se počítáním pozpátku, třeba od padesáti k nule. A když pak dojdeš k nule, a pořád ten nápad máš, přímo uprostřed mozku, tak je dost možné, že to skutečně je ten nejlepší nápad ze všech. A pak je také dobré se zeptat ještě někoho dalšího, co si o nápadu myslí.“

Lucka se soustředila – nebyl tu nikdo, s kým by to mohla probrat! Složitě časy vyžadují hrdinské činy! Zhluboka se nadechla a začala počítat pozpátku ještě od deseti, pro jistotu, aby si byla opravdu jistá, že to, co se chystá udělat, je ten nejlepší správný plán. Pak tichounce zajásala a zatáhla za provázek, jímž byl balíček převázaný.

„Panebože, Lucko, co to máš?“ vešla do dveří maminka a oklepávala vodu ze zmoklého deštníku. Přistoupila k dceři, která seděla na mokré podlaze a na klíně měla velikou krabici, kterou se chystala rozbalit. Lucka se lekla

a ani se nehnula: Doktoři nikdy nechodí domů už odpoledne! I Abigail přiběhla z kuchyně, spráskla ruce a spustila tím svým vysokým zpěvným hláskem, který používala jen ve velkém překvapení:

„Ale copak se stalo, paní Smithová, děje se něco? Co děláte doma v tuhle hodinu?“

„Co to tam máš, Lucko?“ vyptávala se maminka a Abigail jen bezmyšlenkovitě políbila na tvář. „Zapomněla jsem si doma telefon,“ dodala, ani si nesundala mokrý kabát a natáhla se k balíčku. Krabice byla tak velká a podlaha v hale tak mokrá, že maminka málem uklouzla a spadla. Abigail natáhla ruku na pomoc, ale nakonec maminka přece jen udržela rovnováhu. Druhou volnou ruku zasunula do kabelky, sáhla pro brýle a nasadila si je na nos. Přečetla si adresu na balíčku a zamračila se. „To není balíček pro tebe, Lucko. Nemůžeš otevírat balíčky, které nejsou pro tebe. Co sis myslela?“ řekla přísně maminka.

„Kde jsi ten balíček vzala, Lucko?“ řekla Abigail a začervenala se. Lucka milovala překvapení. Měla takovou radost, že dokonce mamince skočila do řeči.

„Nějakým zázrakem se objevil na verandě, dlouho po tom, co chodí pošta. Mám pocit, že je pro mě,“ vysvětlovala Lucka.

„Nemůžeš mít pocit, že je pro tebe, Lucko, věci pro nás buď jsou, nebo nejsou. Tohle je podle všeho pro někoho jiného.“

„Ale tak hezky mě hřeje v dlaních, opravdu! Je to, jako bych se mu líbila!“

„Věcem se nemůžeš líbit, Lucko, to je snad jasné. Co se to s tebou děje?“

„Mami, já vím, že to zní bláznivě, ale jsem si jistá, že je to balík pro mě.“

„Lucko, děláš mi starosti. Nemůžeš mít všechno, na co si vzpomeneš! Ať už je ten balík pro kohokoli, jistě na něj čeká. To bys měla vědět. Vezmu ho teď k sobě do pracovny. A myslím, že bys odpoledne měla být u sebe v pokoji. Žádný mobil, žádné hry, žádná tele-

vize. No, jen se netvař, holčičko. Právě ses chystala tu krabici ukrást. A to není legrace. Chci, abys o tom odpoledne přemýšlela!”

Maminka se otočila a začala s balíkem v náručí stoupat po schodech. Ani se neotočila.

Lucce se chtělo plakat.

„Měla bys raději poslechnout, zlatíčko,“ zašeptala Abigail. „Jen jdi, má pravdu, ale neboj se, jakmile bude chvílička, nenápadně ti tam propašuju čaj, ano?“

